

§. 14.

Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν, τετράπολιν οὖσαν, οὐτ' αὐτὴν εἴρηκε 455.
 τῷ νῦν ὀνόματι, οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμένου, πλὴν μιᾶς, εἴτε
 Σάμης, εἴτε Σάμου⁵⁰ οὗ μὲν οὐκέτ' ἔστι, ἵχυη δὲ αὐτῆς δεῖ-
 κυται κατὰ μέσου τὸν πρὸς Ἰθάκην πορθμόν· οἱ δὲ ἀπ' αὐτῆς
 Σαμαῖοι καλοῦνται. Αἱ δὲ ἄλλαι καὶ νῦν εἰσιν ἔτι, μικραί,
 Παλεῖς τινες, Πρώνησος καὶ Κράνιοι. Εφ' ἡμῖν δὲ καὶ ἄλλην
 προσέκτισε Γάιος Ἀντώνιος, ὁ Θεῖος Μάρκου Ἀντωνίου, ἦνίκα
 φυγάς γενόμενος μετὰ τὴν ὑπατείαν, ἦν συνῆρξε Κικέρωνι τῷ
 ρήτορι, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διέτριψε, καὶ τὴν ὅλην νῆσου ὑπή-
 κοον ἔσχεν, ώς ἴδιου κτῆμα· οὐκ ἔφενη μέντοι συνουκίσας,
 ἄλλα καθόδου τυχών, πρὸς ἄλλοις μείζοσιν ὡν, κατέλιπε
 τὸν βίον.

§. 15.

Οὐκ ὕκυηταν δέ τινες τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ
 Δουλιχίῳ φάναι· οἱ δὲ, τῇ Τάφῳ, καὶ Ταφίους τοὺς Κεφαλ- 456.
 ληνίους, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ Τηλεβόσις· καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα
 δεῦρο στρατεῦσαι μετὰ Κεφαλού τοῦ Δηϊούνέως, ἐξ Ἀθηνῶν
 φυγάδος παραληφθέντος· κατασχόντα δὲ τὴν νῆσον, παραδοῦ-
 ναι τῷ Κεφαλῷ καὶ ταύτην μὲν ἐπώνυμον ἔκείνου γενέσθαι,
 τὰς δὲ πόλεις τῶν παιδῶν αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ οὐχ Ὁμηρικά. Οἱ
 μὲν γάρ Κεφαλλῆνες ὑπὸ Ὄδυσσεῖ καὶ Λαέρτῃ· ἡ δὲ Τάφος
 ὑπὸ τῷ Μέντη.

Μέντης ἀγχιάλοιο δαίφρονος εὔχομαι εἶναι
 Χίος, ὅταρ Τάφιοισι φιληρέτμοισι ἀνάσσω.

Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιοῦς ἡ Τάφος. Οὐδὲ Ἑλλάνικος Ὁμηρικός,
 Δουλίχιου τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. Τὸ μὲν γάρ ὑπὸ Μέγυητι
 εἴρηται καὶ αἱ λοιπαὶ Ἐχινάδες, οἵ τε ἐνοικοῦντες Ἐπειοί

456. ἐξ Ἑλιδος ἀφεγμένοι· διόπερ καὶ τὸν μὲτου τὸν Κυλλήνιον
Φυλείδεω ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπισιῶν,
καλεῖ· [καὶ],

Αὐτάρ Όδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Οὗτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλληνία καθ' Ὀμηρον, οὔτε τῆς
Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ως ἄνδρων φησί· τὸ μὲν γὰρ
Ἐπαιοὶ κατεῖχον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὅλην Κεφαλλῆνες· καὶ
οἱ μὲν ὑπὸ Όδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέγητι. Οὐδέ οἱ Παλεῖς Δου-
λίχιον ὑφ' Ὀμηρον λέγονται, ως γράφει Φερεκύδης. Μαλισκα
δ' ἐναντιοῦνται Ομήρω ὁ τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δου-
λίχιῳ λέγων, εἴπερ τῶν μνηστήρων, ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ
πεντήκοντα ἡσαν, ἐν δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι. Οὐ γὰρ
τοῦτ' ἂν εἴη λέγων, ἐξ ὅλης μὲν τόσους, ἐκ δὲ μᾶς τῶν
τεττάρων παρὰ δύο τοὺς ἡμίσεις. Εἰ δ' ἄρα τοῦτο δώσει
τις, ἐρησόμενα, τίς ἂν εἴη ἡ Σάμη, ὅταν φῇ οὕτω·
Δουλίχιόν τε Σάμην τ' ἡδ' ὑλήεντα ζάκυνθον.

§. 16.

Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ακαρνανίαν, διέχουσα τοῦ
Λευκάτα περὶ πεντήκοντα, οἱ δὲ τετταράκοντά φασι, σαδίους,
τοῦ δὲ Χελωνάτα περὶ ὄγδοηκοντα. Αὐτὴ δ' ἐξὶν ως τρισκο-
σίων τὴν περίμετρον μακρὰ δ' ἀνήκουσα πρὸς Εὔρον, δρεινή·
μέγισον δ' ὅρος ἐν αὐτῇ Αἶνος, ἐνῷ τὸ τοῦ Διὸς Αἰνησίου
ἱερόν. Καθ' ὁ δὲ σενωτάτη ἐξὶν ἡ νῆσος, ταπεινὸν ἴσθμὸν
ποιεῖ, ωσδ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θαλα-
τταν. Πλησίου δ' εἰσὶ τῶν σενῶν ἐν τῷ κολπῷ Κράνιοί τε καὶ
Παλεῖς.

§. 17.

Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰδαίης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Άγερία νη-

σίουν· Ἀσερὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λέγεται· οὐδὲν μὲν Σκῆψιος μὴ 456.
μένειν τοιαύτην, οἷαν φησὶν δὲ Ποιητής·

— λιμένες δὲ οἵτις ναύλοχοι αὐτῇ
Δημοφίδημοι.

ο δέ Ἀπόλλοδωρος μένει καὶ νῦν, καὶ πολύχυτον λέγει ἐν 457.
αὐτῇ Ἀλακομενάς, τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἴσθμῳ κείμενον.

§. 18.

Καλεῖ δὲ Πομπής Σάμου καὶ τὴν Θρακίαν, θὺν νῦν Σαμοθράκην καλοῦμεν. Τὴν δὲ Ἰωνικὴν οἶδε μὲν, ὡς εἰκός· καὶ γὰρ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰδέναι φαίνεται· οὐ γὰρ ἀν αὐτοιδιέσειλε τὴν ὁμωνυμίαν περὶ τῆς Σαμοθράκης λέγων, τοτὲ μὲν τῷ ἐπιφέρετω·

Τύψου ἐπ' ἀκροτάτης χορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηήξιν,

τοτὲ δὲ τῇ συζυγίᾳ τῶν πλησίουν νήσων·

Ἐς Σάμου, ἐς τ' Ἰμβρον καὶ Λῆμνου ἀμιχθαλέσσαν·
καὶ παῦεν·

Μεσσηγύς τε Σάμοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης.

Ἵδει μὲν οὖν αὐτὴν, οὐκ ὡνόμασκε· δέ· οὐδὲ ἐκάλεῖτο τῷ αὐτῷ
ὄνοματι πρότερον, ἀλλὰ Μελάμφυλος, εἰτ' Ἀνθεμίς, εἰτα Παρ-
θενία ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, δις Ἰμβραστος μετωνο-
μάσθη. Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὰ Τρωϊκά, Σάμος μὲν καὶ ἡ Κεφαλληνία
ἐκάλειτο καὶ ἡ Σαμοθράκη (οὐ γάρ διν Εκάστη εἰσήγετο λέγουσα,
ὅτι τοὺς παιᾶς αὐτῆς πέρνασχ', ὃν κε λάδοι, ἐς Σάμου, ἐς τ'
Ἰμβρου), ἡ δὲ Ιωνικὴ οὐκ ἐπώκιστό πω, δῆλον ὅτι ἀπὸ τῶν πρότε-
ρον τινος τὴν ὁμωνυμίαν ἔσχεν· ἐξ ὧν κακεῖνο δῆλον, ὅτι παρὰ
τὴν ἀρχαίσαν ἴσορίαν, ὁ λέγουσιν οἱ φήσαντες, μετά τὴν Ιωνικὴν
ἀποικίαν καὶ τὴν Τεμβρίωνος παρουσίαν ἀποίκους ἐλθεῖν ἐκ
Σάμου, καὶ ὄνομάσσαι Σάμου τὴν Σαμοθράκην ὡς οἱ Σάμιοι
τοῦτο ἐπλάσαντο δόξης χάριν. Πιθανώτεροι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ

457. Σάρκους καλεῖσθαι τὰ ὑψη φήσαντες εὑρέσθαι τοῦτο τοῦνομα τὴν νῆσον· ἐντεῦθεν γάρ

ἔφαντο πᾶσα μὲν ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆσος Αχαιῶν.

Τινὲς δὲ Σάρκου καλεῖσθαι φασιν ἀπὸ Σαίων, τῶν οἰκούντων Θρακῶν πρότερον, οἵ καὶ τὴν ὑπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ Ποιητής, εἴδ’ ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαίων Αρχιλοχος,

Ἀσπίδε μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, θὺ παρὰ Θάμνῳ,
Ἐντος ἀμώμυτον καλλιπον οὐκ ἐθέλων.

§. 19.

Λοιπὸν δὲ ἐσὶ τῶν ὑπὸ τῷ Όδυσσεϊ τεταγμένων νῆσων ἡ
458. Ζάκυνθος, μακρῷ πρὸς Έσπερίδας μᾶλλον τῆς Κεφαλληνίας κε-
κλιμένη καὶ τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δὲ αὐτῇ. Πλείων δὲ
ἐστὶν ὁ κύκλος τῆς Ζακύνθου σαδίων ἐκατὸν ἐξήκοντα· διέχει δὲ
καὶ τῆς Κεφαλληνίας ὅσον ἐξήκοντα σαδίους ὑλώδης μὲν, εὔ-
καρπος δέ· καὶ ἡ πόλις ἀξιόλογος ὄμώνυμος. Εντεῦθεν εἰς
Έσπερίδας τῆς Λιβύης σάδιοι τρισχύλοι τρισκόσιοι.

§. 20.

Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω τὰς Ἐχινάδας
ἰδρύσθαι νῆσους συμβέβηκεν· ὡν τό τε Δουλίχιον ἐσὶ (καλοῦσι
δὲ υῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὁξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ Ποιητής
Θοάς εἶπε· καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οίνιαδας καὶ τὴν
ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου, διέχουσα Ἀράξου, τῆς τῶν Ἡλείων
σκρας, σαδίους ἐκατόν· αἱ λοιπαὶ δὲ Ἐχινάδες (πλείους δὲ
εἰσὶ, πᾶσαι λυπραὶ καὶ τραχεῖαι) πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχε-
λώου, πεντεκαίδεκα σαδίους ἀφεγώσας ἡ ἀπωτάτω· ἡ δὲ ἐχ-

γυτάτω πέντε, πελαγιζούσαι πρότερον ἄλλ' ἡ χοῦς, τὰς μὲν 458.
ἔξηπείρωκεν αὐτῶν ἥδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη· ἥπερ
καὶ τὸν Παραχελωῖτιν καλουμένην χώραν ἐσὶ προσχοῦσα, ἦν ὁ
ποταμὸς ἐπικλύζει· περιμάχητον δὲ ἐποίει τὸ παλαιὸν, τοὺς ὅρους
αυγχέουσα ἀεὶ, τοὺς ἀποδεικνυμένους τοῖς Ἀκαρυᾶσι καὶ τοῖς
Αἰτωλοῖς. Εκρίνοντο γάρ τοῖς ὅπλοις, οὐκ ἔχοντες διαιτητάς·
ἐνίκων δὲ οἱ πλέον δυνάμενοι· ἀφ' ἣς αἰτίας καὶ μῆδος ἐπλάσθη
τις, ὡς Ἡρακλέους καταπολεμήσαντος τὸν Ἀχελῶν, καὶ
ἐνεγκαμένου τῆς νίκης ἀθλον τὸν Δηϊανείρας γάμου τῆς Οἰνέως
Θυγατρὸς, ἦν πεποίηκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα λέγουσαν·

Μυητὴρ γάρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶν λέγω,
Οὐδὲ μὲν τρισὶ μορφαῖσιν ἔξητες πατρὸς,
Φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
Δράκων ἐλεκτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρεῖων κύτες
Βούπρωρος.

Προστιθέασι δὲ ἔνιοι, καὶ τὸ τῆς Ἀμαλθείας τοῦτ' εἶναι λέ-
γοντες κέρας, δὲ ἀπέκλασεν Ἡρακλῆς τοῦ Ἀχελῶν, καὶ ἔδωκεν
Οἰνεῖ τῶν γάμων ἔδυνον. Οἱ δὲ εἰκόνες ἐξ αὐτῶν τάλητες
ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελῶν φασι, καθόπερ καὶ
τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ἀπό τε τῶν ἥχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ
ῥεῖθρα καμπῶν, δις καλοῦσι κέρατα· δράκουντι δὲ διὰ τὸ μῆκος
καὶ τὴν σκολιότητα· βούπρωρον δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, δι'
ἥν καὶ ταυρωπόν· τὸν Ἡρακλέα δὲ καὶ ἄλλας εὐεργετικὸν
ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεῖ κηδεύσαντα, παρχχώμασι τε καὶ διοχε-
τείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ρέοντα, καὶ πολλὴν 459.
τῆς Παραχελωῖτιδος φθείροντα, συάψυξιν χαριζόμενον τῷ Οἰνεῖ·
καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Τῶν μὲν οὖν Ἐγινάδων,
καὶ τῶν Ὁξειῶν κατὰ τὰ Τρωϊκα Μέγητα ἄρχειν φησὶν Ὄμηρος·

— διν τίκτε Διῖ φέλος ἵππότα Φυλεὺς,
Οὐ ποτε Δουλίχιονδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς.

252 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

459. Πατήσ δ' ἡ Αὐγέας ὁ τῆς Ἡλείας καὶ τῶν Ἐπειῶν ἀρχῶν· ὃς' Ἐπειοὶ τὰς νῆσους ταῦτας εἶχον, οἱ συνεξάραντες εἰς τὸ Δουλίχιον τῷ Φυλεῖ.

§. 21.

Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβοῶν, ὡν ἡν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ Ταφιοῦς καλουμένη, χωρὶς νῆσου τούτων, οὐ τοῖς διατήμασιν (ἔγγυς γάρ κείνται), ἀλλὰ ὑφ' ἔτεροις ἡγεμόσι ταττόμεναι, Ταφίοις καὶ Τηλεβόαις. Πρότερον μὲν οὖν Ἀμφιτρύων ἐπισρατεύσας αὐτοῖς μετὰ Κεφαλού τοῦ Δηϊονέως ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος, ἐκείνῳ τὴν ἀρχὴν παρέδωκεν αὐτῶν· ὁ δὲ Ποιητὴς ὑπὸ Μέντη τετάχθει φησὶ, ληγάς καλῶν αὐτοὺς, καθάπερ καὶ τοὺς Τηλεβόας ἀπαντάς φασι. Τὰ μὲν περὶ τὰς νῆσους, τὰς πρὸ τῆς Ακαρνανίας, ταῦτα.

§. 22.

Μεταξὺ δὲ Λευκάδος καὶ τοῦ Ἀμβρωσικοῦ κόλπου λιμνοθάλαττά ἔστι, Μυρτούντιον λεγομένη. Ἀπὸ δὲ Λευκάδος ἐξῆς Παλαιρος καὶ Ἀλυξία τῆς Ακαρνανίας πόλεις, ὡν ἡ Ἀλυξία πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει σαδίους, καθ' ἣν ἔστι λιμνὴ Ήρακλέους ἱερὸς καὶ τέμενος. Ἐξ οὗ τοὺς Ήρακλέους ἄνθλους, ἔργα Λισίππου, μετήνεγκεν εἰς Ρώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παραπόπως κειμένους διὰ τὴν ἐρημίαν. Εἶτα ἄκρα Κριθωτή, καὶ [αἱ] Ἐγινάδες, καὶ πόλεις Ἀσσακλός, ὅμωνυμος τῇ περὶ Νικομήδειον καὶ τὸν Ἀσσακηνὸν κόλπον, ἐνικῶς λεγομένη καὶ ἡ Κριθωτή δ' ὅμωνυμος πολίχην τῶν ἐν τῇ Θρακίᾳ Χερόφοντίσων πάντα δ' εὐλίμενα τὰ μεταξύ· εἰτ' Οἰνιάδαι, καὶ ὁ Ἀχελῶος. Εἶτα λίμνη τῶν Οἰνιαδῶν, Μελίτη καλουμένη, μῆκος μὲν ἔχουσα τρισκοντα σαδίων, πλάτος δὲ εἴκοσι· καὶ ἄλλη Κυνία διπλασία ταῦτης καὶ μῆκος καὶ πλάτος· τρίτη δὲ Ούρια πολλῷ

τούτων μικροτέρα. Ἡ μὲν οὖν Κυνία καὶ ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Θά- 459.
 λατταν· αἱ λοιπαὶ δὲ ὑπέρκεινται ὅσον ἡμισάδιον. Εἴθ' ὁ Εὔηνος,
 εἰς δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου σάδιοι ἔξακόσιοι ἐβλογήκοντα· μετὰ δὲ
 τὸν Εὔηνον τὸ ὅρος Χαλκίς, ἣν Χαλκίαν εἴρηκεν Ἀρτεμί-
 δωρος. Εἴθ' ἡ Πλευρῶν, εἴθ' ἡ Λίκυρνα κώμη, ἡς ὑπέρ-
 κειται Καλυδῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ σαδίοις τοιάκοντα· περὶ δὲ
 τὴν Καλυδῶνα ἐστὶ τὸ τοῦ Λαφραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· εἴθ'
 ὁ Ταφιασσός τὸ ὅρος· εἶτα Μακυνία πόλις· εἶτα Μολύκεια, 460.
 καὶ πλησίου τὸ Ἀντίόριον, τὸ τῆς Αἰτωλίας ὅριον καὶ τῆς Λο-
 κρίδος· εἰς δὲ ἀπὸ τοῦ Εὔηνου σάδιοι περὶ ἑκατὸν εἴκοσι· Ἀρτε-
 μίδωρος· μὲν οὗτοι περὶ τῆς εἴτε Χαλκίδος, εἴτε Χαλκείας τοῦ
 ὄρους, μεταξὺ τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Πλευρῶνος ιδρύων αὐτήν.
 Ἀπολλόδωρος· δὲ, ὡς πρότερον εἶπον, ὑπὲρ τῆς Μολυκρείας καὶ
 τὴν Χαλκίδα καὶ τὸν Ταφιασσὸν· καὶ τὴν Καλυδῶνα μεταξὺ¹
 ιδρύσασι φησὶ τῆς τε Πλευρῶνος καὶ τῆς Χαλκίδος· εἰ μὴ
 ἄρα ἔτερον Θετέον τὸ πρὸς Πλευρῶνι ὅρος Χαλκίαν καλού-
 μενον, ἔτερον δὲ τὴν Χαλκίδα πρὸς Μολυκρεία. ἐστὶ δὲ τις καὶ
 πρὸς τὴν Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη καὶ εὔσφρος, ἣν ἔχουσιν οἱ ἐν
 Πάτραις Ρωμαῖοι.

§. 23. .

Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους
 τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὃν Ἀλκμάν μέμνηται·

Οὐδὲ Ἐρυσιχαῖος, Καλυδῶνιος οὐδὲ ποιμὴν,
 ἄλλας Σχοδίων ἥπ² ἄκρας.

Κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἡνὶ Σλενος, ἡς ἐν τῷ Αἰτωλιῷ κατα-
 λόγῳ μέμνηται Ὅμηρος· ἵγη δὲ αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς
 τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ Ἀρσαύνθῳ. Ἡν δὲ καὶ Λυσιμαχία
 πλησίου, ἥφαντισμένη καὶ αὐτὴ, κειμένη πρὸς τὴν λίμνη, τῇ
 νῦν μὲν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ύδρᾳ, μεταξὺ Πλευρῶνος

254 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

ζεο. καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώμη μὲν τὴν πρότερον, καλουμένη
Κωνώπα, κτίσμα δὲ ὑπῆρξεν Ἀρσινόης, τῆς Πτολέμαιον τοῦ
δευτέρου γυναικὸς ἀμα καὶ ἀδελφῆς, εὐφυῶς ἐπικειμένη πως
τῇ τοῦ Ἀχελώου διαβάσει. Παραπλήσιον δέ τι καὶ ἡ Πυλήνη
τῷ Μύλένῳ πέπονθεν. Όταν δὲ φῆ τὴν Καλυδῶνα αἴπεισόν τε
καὶ πετρίεσσαν, ἐπὶ τῆς χώρας δεκτέον. Εἴρηται γὰρ, ὅτι
τὴν χώραν δίγα διελόντες, τὸν μὲν ὄρευτὴν καὶ ἐπάντητον τῇ
Καλυδῶνι προσένειμαν, τὸν πεδιάδα δὲ τῇ Πλευρῶνι.

§. 24.

Nυνὶ μὲν οὖν ἔκπεπόνται; καὶ ἀπηγόρευκεν ἐκ τῶν συ-
εχῶν πολέμων, ἡ τ' Ἀκαρνανία, καὶ Αίτωλία, καθάπερ
καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν πλεῖστοι μέντοι χρόνου συ-
έμεναι Αίτωλοι μετά τῶν Ἀκαρνάνων πρός τε τοὺς Μακεδόνας
καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, ὕστατα δὲ καὶ πρὸς Ρωμαίους, περὶ
τῆς αὐτονομίας ἀγωνιζόμενοι. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ὁμηρος αὐτῶν ἐπὶ
πολὺ μέμνηται, καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, τὰ
μὲν εὔσημως τε καὶ ὁμολογουμένως, τὰ δὲ ἡττου γνώριμως
(καθάπερ τοῦτό που καὶ ἐν τοῖς ἥδη λεχθεῖσι περὶ αὐτῶν ἀπο-
δέδεικται), προσληπτέον καὶ τῶν παλαιοτέρων τινὰ τῶν ἀρχῆς
ἔχοντων τάξειν, ἡ διαπορούμενων.

§. 25.

461. Εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅτι μὲν αὐτὴν ὁ Λαέρτης καὶ
οἱ Κεφαλλῆνες κατεκτήσαντο, εἴρηται ἡμῖν τίνων δὲ κατεχόν-
των πρότερον, πολλοὶ μὲν εἰρήκασιν οὐχ ὁμολογούμεναι δὲ
εἰπόντων, ἐπιφανῆ δὲ, ἀπολείπεται τις ἡμῖν λόγος διαιτητικὸς
περὶ αὐτῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς Τηλεβόας λεγο-
μένους οἶκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρότερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν
Κέφαλον, τὸν κατασαθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος κύριον τῶν περι-

τὴν Τάφου νῆσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας ἐντεῦθεν 461. δὲ καὶ τὸ ἀπό τοῦ Λευκάτα νομιζόμενον ἄλμα τούτῳ πρώτῳ προσμυθεύσουσι, ὡς προείρηται. Οὐδὲ Ποιητὴς, ὅτι μὲν ἥρχον οἱ Τάφιοι τῶν Ακαρνάνων, πρὶν ἢ τοὺς Κεφαλλήνας καὶ τὸν Λαέρτην ἐπελθεῖν, οὐ λέγει· ὅτι δὲ ἦσαν φίλοι τοῖς Ἰδακησίοις λέγει, ὡς τὸ οὐδὲν ὅλως ἐπῆρξαν τῶν τόπων κατ' αὐτὸν, ἢ ἔκόντες παρεχώρησαν, ἢ καὶ σύνοικοι ἐγένοντο. Φαίνονται δὲ καὶ ἐκ Λακεδαιμονός τινες ἐποιῆσαι τὴν Ακαρνανίαν, οἵ μετ' Ίκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρός καὶ γάρ τοῦτον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ζῶντας παραδίδωσιν ὁ Ποιητὴς κατὰ τὴν Όδύσσειαν.

Οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἴκου ἀπερρίγαστι νέεσθαι
Ίκαρίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐεμνώσατο θύγατρα.

Kai περὶ τῶν ἀδελφῶν.

Ηδη γάρ ρα πατήρ τε κασίγυντοι τε κελονται
Εύρυμάχῳ γῆμασθαι.

Οὔτε γάρ ἐν Λακεδαιμονίᾳ πιθανὸν αὐτοὺς οἶκεῖν· οὐ γάρ ὃν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφιγμένος ἐκεῖσε· οὐτε ἄλλην οἰκησιν παρειλήφαμεν αὐτῶν. Φασὶ δὲ Τυνδάρεων καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ίκαριον, ἐκπεσόντας ὑπὸ Ἰπποκόωντος τῆς οἰκείας, ἐλθεῖν παρὰ Θέσιον τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα, καὶ συγκατακτήσασθαι τῆς περαίας τοῦ Ἀχελώου πολλὰ ἐπὶ μέρει· τὸν μὲν οὖν Τυνδάρεων ἐπανελθεῖν οἰκαδε γῆμαστα Λήδαν τὴν τοῦ Θεσίου θυγατέρα· τὸν δὲ Ίκαριον ὑπομεῖναι τῆς Ακαρνανίας ἔχοντα μέρος, καὶ τεκνοποιήσασθαι τὴν τε Πηνελόπην ἐκ Πολυκάστης τῆς Αὐγαίου θυγατρὸς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς. Ήμεῖς μὲν οὖν ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ Καταλόγῳ τῶν νεῶν, καὶ τοὺς Ακαρνάνας καταριθμουμένους καὶ μετασχόντας τῆς ἐπὶ Πηνελόπην στρατείας, ἐν οἷς κατωνομάζοντο οἱ τε τὴν Ακτὴν οἰκοῦντες, καὶ ἔτι,

Οἱ τέ Ήπειρον ἔχον, ἡδ' ἀντιπέροις ἐνέμοντο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΦΙΛΟΦΟΡΓΟΥ

256 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

461. Οὔτε δὲ ἡ Ἑπειρος Ἀκαρνανίας ώνομαζετό πω, οὔτε δὲ ἡ Ἀκτὴ Λευκάς.

§. 26.

462. **Ἐφορος δὲ οὐ φησι συσρατεῦσαι.** Ἀλκμαίωνα γάρ τὸν Ἀμφιάρεω, συσρατεῦσαντα μετὰ Διομήδους καὶ τῶν ἄλλων Ἐπιγόνων, καὶ κατορθώσαντα τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον, συνελθεῖν Διομήδει, καὶ τιμωρήσασθαι μετ' αὐτοῦ τοὺς Οἰνέως ἔχθρούς παραδόντα δὲ ἐκείνῳ τὴν Αἰτωλίαν, αὐτὸν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν παρελθεῖν, καὶ ταύτην κατατρέφεσθαι. Ἀγαμέμνονα δὲ ἐν τούτῳ τοῖς Ἀργείοις ἐπιθέμενον, κρατῆσαι ῥαδίως, τῶν πλείστων τοῖς περὶ Διομήδη συνάκολουθησάντων. Μικρὸν δὲ ὅτερον ἐπιπεσούσης τῆς ἐπ' Ἰλιου ἐξόδου, δεῖσαντα μὴ, ἀπόντος αὐτοῦ κατὰ τὴν σρατείαν, ἐπανελθόντες οἶκαδε οἱ περὶ τὸν Διομήδη (καὶ γάρ ἀκούεσθαι περὶ αὐτὸν μεγαληνούς συνετραπεμένην δύναμιν) κατάσχοιεν τὴν μοᾶλιςα προσήκουσσαν αὐτοῖς ἀρχήν· τὸν μὲν γάρ Ἀδράζου, τὸν δὲ τοῦ πατρὸς εἶναι κληρονόμουν ταῦτα δὴ δικυνοθέντα, καλεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τε τὴν τοῦ Ἀργους ἀπόληψιν, καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ πολέμου· τὸν μὲν οὖν Διομήδη πεισθέντα μετασχεῖν τῆς σρατείας· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγανακτοῦντα μὴ φροντίσαι· διὰ δὲ τοῦτο μηδὲ κοινωνῆσαι τῆς σρατείας μόνους τοὺς Ἀκαρνανας τοῖς Ἕλλησι. Τούτοις δὲ, ὡς εἴκος, τοῖς λόγοις ἐπακολουθησάντες οἱ Ἀκαρνανες, σοφίσασθαι λέγονται Ρωμαίους, καὶ τὴν αὐτονομίαν παρ' αὐτῶν ἐξανύσασθαι, λέγοντες, ὡς οὐ μετάσχοιεν μόνοι τῆς ἐπὶ τοὺς προγόνους τοὺς ἐκείνων σρατείας· οὔτε γάρ ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ φραΐζοιντο, οὔτε ιδίᾳ· οὐδὲ γάρ οὐκας τοῦνομα τοῦτ' ἐμφέροιτο ἐν τοῖς ἐπεσιν.

§. 27.

Ο μὲν οὖν Εἴφορος, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν 462. ὑπὸ τῷ Ἀλκμαιώνι ποιήσας, τό τε Αἴγος τὸ ἀμφιλόχικὸν ἐκείνου κτίσμα αποφάνεται, καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν ὡνομάσθαι φησὶν απὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀμφιλόχους δὲ απὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιλόχου· ώστε ἐκπίπτει εἰς τὰ παρὰ την Όμηρον τὸν ισορίου λεγόμενα Θουκυδίδης τε καὶ σλλοι, οἱ τὸν Ἀμφιλόχου, απὸ τῆς στρατείας τῆς Τρωϊκῆς ἐπανιόντα, οὐκ ἀρεσκόμενον τοῖς ἐν Ἀργει, ταύτην οἰκῆσαι φασι τὴν χώραν, οἱ μὲν, κατὰ διαδοχὴν ἥκοντα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ δυνατείας, οἱ δὲ ἄλλως. Καὶ ίδια μὲν περὶ Ἀκαρνάνων ταῦτα λέγοιτ’ αὐτοὺς δ’ οἵσα καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς ἐπιπλέκεται νῦν ἐροῦμεν, τὰς Αἰτωλικὰ λέγοντες ἐφεδῆς, οἵσα προσλαβεῖν τοῖς εἰρημένοις ἔχωμεν.

ΚΕΦ. Γ.

§. I.

Τοὺς δὲ Κουρῆτας τῶν μὲν Ἀκαρνάσι, τῶν δὲ Αἰτωλοῖς προσνεμόντων, καὶ τῶν μὲν ἐκ Κρήτης, τῶν δὲ ἐξ Εύβοίας τὸ γένος εἶναι φασκόντων, ἐπειδὴ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται, τὰ παρ’ ἐκσίνου πρῶτον ἐπισκεπτέον. Οἰονται δὲ αὐτὸν 463. λέγειν Αἰτωλοὺς μᾶλλον ἢ Ἀκαρνᾶς, εἴπερ οἱ Πορθανίδαι ἦσαν,

Ἄγριος ἡδὲ Μέλας, τρίτατος δὲ ἦν ἐππότα Οἰνεύς·
Ωχεον δὲ ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰκεινῇ Καλυδῶνι.

Αὗται δὲ εἰσὶν Αἰτωλικαὶ πόλεις ἀμφότεραι, καὶ φέρονται ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ· ώστε, ἐπεὶ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες φαίνονται καὶ κατ’ αὐτὸν οἱ Κουρῆτες, Αἰτωλοὶ ἀν εἶεν. Οἱ δὲ